

Het geheime dagboek van Admiraal Byrd

De onderzoekstocht over de noordpool (febr/mrt 1947)

Het inwendige van de aarde – Mijn geheime dagboek

Ik moet dit dagboek in het geheim en in het verborgene schrijven. Het betreft mijn vlucht over de noordpool op de 19^e februari van het jaar 1947.

Er komt een tijd dat de menselijke rationaliteit moet verdwijnen in de onbeduidendheid en men het onvermijdelijke van de waarheid zal moeten accepteren! Ik heb niet de vrijheid om de volgende documentatie in dit schrijven te onthullen . . . misschien zal het wel nooit aan een kritisch onderzoek door het publiek worden onderworpen, maar ik moet mijn plicht doen en het hier noteren, zodat iedereen het op zekere dag zal kunnen lezen. In een wereld van hebzucht en uitbuiting van bepaalde delen van de mensheid, kan dat wat waarheid is niet langer onderdrukt worden.

LOGBOEK: BASISKAMP ARCTIC, 19/2/1947

0600 uur – Alle voorbereidingen voor onze vlucht in noordelijke richting zijn voltooid en we zijn om 0610 uur met volle tanks opgestegen.

0620 uur – Brandstofmengsel in de stuurboordmotor schijnt te rijk te zijn, afstelling verricht, en de Pratt Whitneys lopen nu gelijkmatig.

0730 uur – Radiocontrole met basiskamp. Alles in orde en de radio-ontvangst is normaal.

0740 uur – Klein olielek in stuurboordmotor opgemerkt, oliedrukindicator ziet er echter normaal uit.

0800 uur – Lichte turbulentie uit oostelijke richting opgemerkt, op een hoogte van 2321 voet, correctie naar 1700 voet, geen verdere turbulentie, maar de staartwind neemt toe, geringe bijstelling van de gashendels; vliegtuig doet het nu heel goed.

0815 uur – Radiocontrole met basiskamp, toestand normaal.

0830 uur – Opnieuw turbulentie, gaan naar 2900 voet, weer kalme vliegomstandigheden.

0910 uur – Uitgestrekt ijs en sneeuw beneden, verkleuring van geelachtige aard opgemerkt, en verspreidt zich in een lijnvormig patroon. Koerswijziging om dit kleurpatroon beneden beter te kunnen onderzoeken, ook een roodachtige of paarse kleur opgemerkt. Maak twee volledige bochten over dit gebied en keer terug naar de aangegeven kompaskoers. Nogmaals positiecontrole met basiskamp, en geef informatie door betreffende verkleuringen in het ijs en de sneeuw beneden.

0910 uur – Zowel magnetisch als gyrokompas beginnen rond te draaien en te schommelen, we zijn niet in staat onze koers op de instrumenten vast te houden. Nemen een peiling met het zonnekompas, toch lijkt alles in orde te zijn. De besturing schijnt wat langzaam te reageren en heeft een trage hoedanigheid, maar er is geen enkele aanwijzing voor ijsafzetting!

0915 uur – In de verte is iets wat eruitziet als bergen.

0949 uur – 29 minuten vliegtijd verlopen sinds de eerste waarneming van de bergen, het is geen zinsbegoocheling. Het is een gebergte en het bestaat uit een kleine keten die ik nog nooit eerder heb gezien!

0955 uur – Vlieghoogte naar 2950 voet, komen weer in krachtige turbulentie.

1000 uur – We steken de kleine bergketen over en gaan nog steeds verder in noordelijke richting, voor zover we dat kunnen vaststellen. Achter de bergketen ligt wat eruitziet als een dal met een kleine rivier of een stroompje dat door het midden loopt. Er hoort helemaal geen groen dal daarbeneden te zijn! Er is hier iets beslist verkeerd en abnormaal! We horen over ijs en sneeuw te vliegen! Aan bakboordzijde zijn grote wouden die op de berghellingen groeien. Onze navigatie-instrumenten draaien nog steeds in het rond, de gyroscoop slingert heen en weer!

1005 uur – Ik ga naar een hoogte van 1400 voet en maak een scherpe draai naar links om het dal daarbeneden beter te kunnen bekijken. Het is groen met hetzij mos of een soort kort gemaaid gras. Het licht lijkt hier anders te zijn. Ik kan de zon niet langer zien. We maken nog een bocht naar links en we zien iets wat eruitziet als een of ander groot dier beneden ons. Het lijkt wel een olifant! NEE!!! Het ziet er meer uit als een mammoet! Dit is niet te geloven! Maar toch is het er! Verminder de hoogte naar 1000 voet en pak de kijker om het dier beter te kunnen zien. Het staat vast – het is beslist een mammoetachtig dier! Ik meld dit aan het basiskamp.

1030 uur – Komen nu nog meer glooiende heuvels tegen. De indicator voor de buitentemperatuur geeft 23.3 graden Celsius aan! We vervolgen onze koers. Navigatie-instrumenten zien er nu normaal uit. Ben verbijsterd over de werking ervan. Probeer contact op te nemen met basiskamp. De radio werkt niet!

1130 uur – Het landschap beneden is vlakker en normaal (als ik dat woord mag gebruiken). Voor ons uit zien we wat eruitziet als een stad!!!! Dat is onmogelijk! Vliegtuig schijnt licht en vreemd drijvend te zijn. De besturing weigert te reageren!! Mijn GOD!!! Naast onze stuur- en bakboordvleugel bevinden zich vreemdsoortige vliegtuigen. Ze komen heel snel langs! Ze zijn schotelvormig en hebben een bepaalde uitstraling. Ze zijn nu dicht genoeg genaderd om de kentekenen te zien. Het is een soort swastika!!! Dat is fantastisch. Waar zijn we? Wat is er gebeurd? Ik

trek nog eens aan de stuurknuppel. Hij reageert niet!!!! We zitten vast in de een of andere onzichtbare ijzeren greep!

1135 uur – Onze radio kraakt en er komt een stem door in het Engels, met misschien een licht Noords of Germaans accent! De mededeling luidt: “Welkom, Admiraal, in ons gebied. We zullen u in precies 7 minuten laten landen! Ontspan u zich, Admiraal, u bevindt zich in goede handen”. Ik merk dat de motoren van ons toestel gestopt zijn! Het vliegtuig is onderworpen aan de een of andere vreemde beheersing en stuurt nu zichzelf. De stuurknuppel is nutteloos.

1140 uur – Een volgende radioboodschap ontvangen. Nu beginnen we aan de landingsprocedure, en enige ogenblikken later huivert het toestel enigszins en begint aan de daling alsof het gevangen zit in een of andere grote, onzichtbare lift! De beweging naar omlaag is miniem, en we landen met slechts een lichte schok!

1145 uur – Ik maak een snelle, laatste aantekening in het logboek. Verscheidene mannen te voet naderen ons vliegtuig. Ze zijn lang en hebben blond haar. In de verte is een grote, glinsterende stad die pulseert met regenboogkleurige tinten. Ik weet niet wat er nu gaat gebeuren, maar ik zie geen teken van wapens bij degenen die naderen. Nu hoor ik een stem die me met name opdracht geeft de deur van het laadruim te openen. Ik voldoe eraan. EINDE LOGBOEKAANTEKENINGEN.

Vanaf dit punt schrijf ik alle volgende gebeurtenissen vanuit mijn geheugen op. Het tart de verbeelding en zou niets anders dan krankzinnigheid schijnen te zijn als het niet gebeurd was.

De radiotelegrafist en ik worden uit het vliegtuig gehaald en we worden op bijzonder hoffelijke wijze ontvangen. Daarop gaan we aan boord van een klein, platformachtig vervoermiddel zonder wielen! Het brengt ons met grote snelheid naar de stralende stad. Terwijl we naderen, schijnt de stad gebouwd te zijn van een kristallen materiaal. Spoedig komen we aan bij een groot gebouw van een soort die ik nog nooit heb gezien. Het ziet er precies zo uit als op de tekentafel van Frank Lloyd Wright, of misschien juister gezegd, als een achtergrond van Buck Rogers!! We krijgen een soort warme drank die smaakt naar niets wat ik eerder heb geproefd. Het is verrukkelijk. Na ongeveer tien minuten komen er twee van onze wonderlijk uitziende gastheren naar onze kamer en kondigen aan dat ik met hen mee moet gaan. Ik heb geen andere keus dan toe te geven. Ik laat mijn radiotelegrafist achter, we lopen een kleine afstand en stappen in wat een lift schijnt te zijn. We dalen enige momenten omlaag, de machine stopt en de deur glijdt geluidloos omhoog! Vervolgens gaan we door een lange hal die verlicht wordt door een roze gekleurd licht dat uit de wanden zelf schijnt te stralen! Een van de wezens wenkt ons om stil te houden voor een grote deur. Boven de deur bevindt zich een inscriptie die ik niet kan lezen. De deur glijdt zonder geluid open en ik word verzocht om binnen te komen. Een van mijn gastheren zegt: “Wees niet bang, Admiraal, u krijgt een gesprek met de Meester . . .”

Ik ga naar binnen en mijn ogen passen zich aan de prachtige kleur aan die de kamer geheel lijkt te vullen. Vervolgens begin ik mijn omgeving waar te nemen. Hetgeen mijn ogen begroeten is het allermooiste schouwspel van mijn hele bestaan. Het is in feite te mooi en te wonderlijk om te beschrijven. Het is heerlijk en delicaat. Ik geloof niet dat er een menselijke uitdrukking bestaat die het tot in ieder detail en met

juistheid kan beschrijven! Mijn gedachten worden op een hartelijke manier onderbroken door een warme, volle stem met een melodieuze hoedanigheid: "Ik heet u welkom in ons gebied, Admiraal". Ik zie een man met een verijnd uiterlijk en de groeven van jaren op zijn gelaat. Hij zit aan een lange tafel. Hij gebaart me om te gaan zitten in een van de fauteuils. Nadat ik ben gaan zitten, plaatst hij zijn vingertoppen tegen elkaar en glimlacht. Weer spreekt hij met zachte stem en brengt het volgende tot uitdrukking: "We hebben u hier binnen laten komen omdat u een edel karakter bezit en goed bekendstaat in de wereld aan de oppervlakte, Admiraal". De wereld aan de oppervlakte; ik moet naar adem snakken! "Ja", antwoord de Meester met een glimlach, "u bevindt zich in het rijk van de Arianni, de inwendige wereld van de aarde. We zullen uw opdracht niet te lang vertragen, en u zult veilig terug begeleid worden naar de oppervlakte en nog een eind verder. Maar nu, Admiraal, zal ik u vertellen waarom u naar hier ontboden bent. Onze belangstelling begint juist daar nadat uw ras de eerste atoombommen boven Hiroshima en Nagasaki in Japan heeft laten exploderen. Het was in die verontrustende tijd dat wij onze vliegende machines, de "Flugelrads" naar uw wereld aan de oppervlakte stuurden om te onderzoeken wat uw ras gedaan had. Dat is nu natuurlijk verleden tijd, mijn beste Admiraal, maar ik moet verdergaan. Ziet u, we hebben ons nooit eerder met de oorlogen en barbaarsheid van uw ras bemoeid, maar nu moeten we wel, want u hebt geleerd om te knoeien met een bepaalde kracht die niet voor de mens bestemd is, namelijk die van de atoomenergie. Onze ambassadeurs hebben al boodschappen afgeleverd aan de machten van uw wereld, en toch luisteren zij niet. Nu bent u uitverkoren om te getuigen dat onze wereld hier bestaat. U ziet dat onze wetenschap en cultuur vele duizenden jaren voorliggen op die van uw ras, Admiraal". Ik onderbrak hem: "Maar wat heeft dat met mij te maken, mijnheer?"

De ogen van de meester schenen diep in mijn geest door te dringen, en nadat hij me enige ogenblikken had bestudeerd, antwoordde hij. "Uw ras heeft nu de schepen achter zich verbrand, want er zijn er onder u die uw eigen wereld liever zouden willen vernietigen, dan afstand te doen van hun macht zoals zij die kennen . . ." Ik knikte, en de Meester ging verder. "In 1945 en daarna probeerden we contact te leggen met uw ras, maar onze pogingen werden met vijandigheid tegemoet getreden, er werd op onze Flugelrads geschoten. Ja, ze werden zelfs door uw gevechtsvliegtuigen met haat en verbittering achtervolgd. Nu zeg ik dus tegen u, mijn zoon, er steekt een grote storm in uw wereld op, een zwarte razernij die gedurende vele jaren niet zal zijn uitgewoed. U zult het niet met wapens kunnen beantwoorden, er zal geen veiligheid in uw wetenschap schuilen. Het kan voortwoeden totdat iedere bloem van uw cultuur vertrapt is, en alle dingen van de mens in een enorme chaos met de grond gelijk gemaakt zijn. Uw oorlog van kort geleden was slechts een voorspel van wat er nog op komst is voor uw ras. Wij zien het hier met ieder uur steeds duidelijker . . . wilt u zeggen dat ik mij vergis?"

"Nee", antwoordde ik, "Het is eerder gebeurd, de donkere middeleeuwen kwamen en die duurden meer dan vijfhonderd jaar".

"Ja, mijn zoon", antwoordde de Meester, "De donkere eeuwen die nu voor uw ras zullen komen, zullen de aarde overdekken als een lijkkleed, maar ik geloof dat sommige van uw ras de storm zullen overleven; daar voorbij kan ik het niet zeggen. We zien op verre afstand een nieuwe wereld ontwaken uit de ruïnes van uw ras, op zoek naar zijn verloren en legendarische schatten, en die zullen hier zijn, mijn zoon,

veilig in onze hoede. Wanneer die tijd komt, zullen wij weer naar voren komen om uw cultuur en uw ras te helpen herleven. Misschien zult u dan de doelloosheid van de oorlog en de strijd geleerd hebben . . . en na die tijd zullen bepaalde dingen van uw cultuur en wetenschap aan uw ras worden teruggegeven om opnieuw te beginnen. U, mijn zoon, zult met deze boodschap terugkeren naar de wereld aan de oppervlakte . . . “

Met deze slotwoorden scheen onze samenkomst te zijn geëindigd. Ik bevond me gedurende een ogenblik als in een droom . . . maar toch wist ik dat dit werkelijkheid was, en om de een of andere vreemde reden maakte ik een lichte buiging, hetzij uit respect of nederigheid, ik weet niet om welk van de twee.

Plotseling was ik mij er weer van bewust dat de twee prachtige gastheren die me hier hadden gebracht, weer naast me stonden. “Deze kant op, Admiraal”, wenkte de een. Ik keerde me nog eenmaal om voordat ik zou vertrekken en keek naar de Meester. Hij had een vriendelijke glimlach op zijn verfijnde en oude gezicht. “Vaarwel, mijn zoon”, sprak hij, vervolgens maakte hij met zijn fraaie, tengere hand een gebaar van vrede en onze ontmoeting was werkelijk voorbij.

Vlug liepen we terug door de grote deur van de kamer van de Meester en nogmaals gingen we in de lift. De deur gleed geluidloos omlaag en we gingen meteen naar boven. Een van mijn gastheren sprak weer: “Nu moeten we ons haasten, Admiraal, aangezien de Meester u niet langer wil ophouden van uw vastgestelde rooster, en u moet terugkeren met zijn boodschap voor uw ras”.

Ik zei niets terug. Dit alles was bijna niet te geloven, en weer werden mijn gedachten onderbroken toen we stilhielden. Ik ging de kamer binnen en bevond me weer bij mijn radiotelegrafist. Hij had een uitdrukking van ongerustheid op zijn gezicht. Terwijl ik naderbij kwam, zei ik: “Het is in orde, Howie, het is oké”. De twee wezens wenkten ons naar het wachtende voertuig, we stapten in, en spoedig waren we terug bij het vliegtuig. De motoren draaiden stationair en we gingen direct aan boord. De hele atmosfeer scheen nu te zijn veranderd als gevolg van een bepaalde, dwingende noodzakelijkheid. Nadat de laaddeur was gesloten werd het vliegtuig onmiddellijk opgetild door die onzichtbare kracht, totdat we een hoogte bereikten van 2700 voet. Twee van de toestellen bevonden zich langszij en begeleidden ons enige afstand op onze terugweg. Ik moet hier verklaren dat de luchtsnelheidsindicator geen aflezing registreerde, maar toch bewogen we ons zeer snel voort.

215 uur – Er komt een radioboodschap door. “Wij verlaten u nu, Admiraal, uw besturing is vrij. Auf Wiedersehen!!!!” We keken een moment toe terwijl de Flugelrads in de bleekblauwe lucht verdwenen.

Plotseling voelde het vliegtuig aan alsof het een ogenblik in een sterke, benedenwaartse trek werd gevangen. Snel namen we de besturing over. Geruime tijd zeggen we niets, ieder van ons is met zijn gedachten bezig . . .

NOTITIES IN LOGBOEK VERVOLGD

220 uur – Bevinden ons weer boven uitgestrekte gebieden van ijs en sneeuw, en ongeveer 27 minuten van basiskamp. Maken contact per radio, zij antwoorden. We

rapporteren alle omstandigheden als normaal . . . normaal. Basiskamp spreekt opluchting uit over ons herstelde contact.

300 uur – Vlotte landing op basiskamp. Ik heb een opdracht . . .

EINDE LOGBOEKNOTITIES

11 maart 1947. Ik heb zojuist een stafbespreking bijgewoond op het Pentagon. Ik heb mijn ontdekking en de boodschap van de Meester volledig uiteengezet. Alles is stipt vastgelegd. De president is geadviseerd. Ik word nu verscheidene uren vastgehouden (zes uur en negenendertig minuten om precies te zijn). Ik ben scherp ondervraagd door topgeheimagenten en een medisch team. Het was een beproeving!!!! Ik ben onder strikt toezicht geplaatst via de nationale veiligheidsdiensten van deze Verenigde Staten van Amerika. Ik heb BEVEL GEKREGEN TE ZWIJGEN OVER ALLES WAT IK HEB VERNOMEN, UIT NAAM VAN DE MENSHEID!!!! Niet te geloven! Ik word eraan herinnerd dat ik militair ben en de orders moet gehoorzamen.

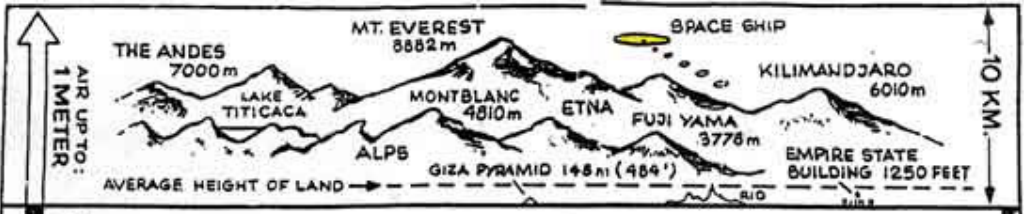
30/12/56: LAATSTE NOTITIE

Deze laatste paar voorbije jaren sinds 1947 zijn niet bepaald vriendelijk geweest . . . Ik maak nu mijn laatste notitie in dit zonderlinge dagboek. Om te eindigen moet ik verklaren dat ik deze kwestie al die jaren trouw geheim heb gehouden zoals was voorgeschreven. Het is totaal ingegaan tegen mijn morele waarden. Nu schijn ik aan te voelen dat de lange nacht eraan komt en dit geheim zal niet met mij het graf in gaan, maar, zoals met alle waarheid zal het overwinnen, dat staat vast.

Dit kan de enige hoop voor de mensheid zijn. Ik heb de waarheid gezien en het heeft mijn geest bezielde en mij vrij gemaakt! Ik heb mijn plicht vervuld ten opzichte van het militair industriële complex. Nu begint de lange nacht te naderen, maar er zal geen einde zijn. Net zoals de lange poolnacht eindigt, zal het stralende zonlicht van de waarheid terugkeren . . . en degenen die uit duisternis bestaan, zullen in haar licht ondergaan . . . WANT IK HEB DAT LAND ACHTER DE POOL GEZIEN, DAT CENTRUM VAN HET GROTE ONBEKENDE.

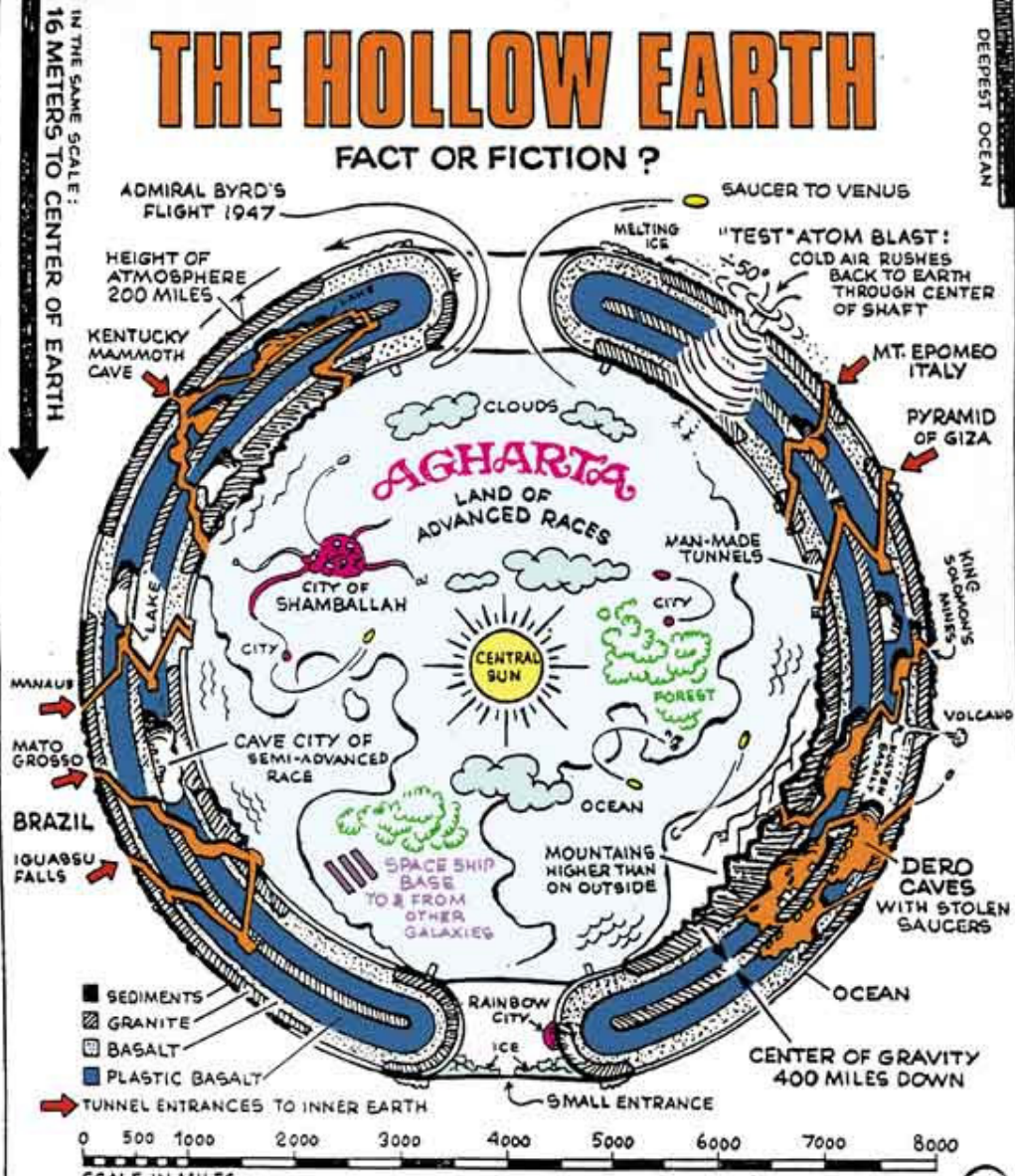
Admiraal Richard E. Byrd
United States Navy
24 december 1956

Ned.vert. Rein Hougee

THE HOLLOW EARTH

FACT OR FICTION ?

INNER EARTH TO BE RE-DRAWN BY SOMEONE WHO HAS BEEN THERE!
 THANK YOU...
 1 METER: 40" APPROX.
 TAHITI DENMARK FLORIDA CALIF. ITALY
 MAX PYFIELD